

Ա Ռ Ա Կ

ԳԱՅԼ ՓՈԽԷ ԶԲՈՒՐԴ, ԲԱՅՑ ՈՉ ԶԲՆՈՅԹ.

Ատենով ժամանակով ժանտ գայլ մը կար մեր անտառին,
 Պատիժ պատուհասի կովուց եղանց՝ այժ ու գառին.
 Հովիւները չունէին հանգըստութիւն նորա ձեռքէն,
 Իսկ շըները ծակէ ծակ կըմըտնէին նորա վախէն:
 Անցան շատ տարիներ. հաղար ոչխար էր նա կերած.
 Քանի՜ հեղ բուրդը փոխեց, բայց ոչ եւ բարքը գիշախանձ.
 Վերջապէս ծերութենէն՝ կամ ըստ ոմանց՝ զըղջալու պէս
 Ուխտեց մէկ գառ մըն ալ պատուել, յետոյ քաշուիլ սուտ աշխարհէս:
 Յափըշտակեց՝ անմեղ գառնուկ մ'ալ ու լալից միտն ու արիւն,
 Դունչը լիղեց, իջաւ լեռնէն, գընաց մօտիկ գեղի մօլլուն,
 «Մեղան, գոչեց, քեօպփեւնր եմ, կարգա գըլխուս գիրք օրհնութեան.
 «Թէ ես մէկ մ'ալ ոչխար ուտեմ, թող զիս ուտէ չար սատանան»,
 Հաւատաց նա, գիրք մը առաւ, կարգաց կարգաց երկար բաներ.
 Գայլը կըկուղ ըրած առջեւն՝ արցունքներով զըղջման մէջ էր.
 Տեսաւ՝ աղօթքը ծայր չունի, բայց համբերեց ճարը հատած,
 Աչքին ծայրով մէկդի նայեց, — ինչ կընայիս, — սիրտը թընդաց. —
 Գիրուկ գիրուկ գառն ու մաքիք ելեր կերթան լեռներն իվեր,
 Տըռտինկ կուտան ու կըմայեն, ասդիս անդին ալ են ցըրւեր.
 Վեր նայեցաւ մեր գայլը՝ աչքը բացած ահաւոր.
 «Մօլլա, ըսաւ, շուտ ըրէ, ոչխարները կանցնին կոր»:
 Այս բանս որ լըսեց պարզամիտ մօլլան,
 Ապշեցաւ մընաց, փակեց իւր ղուրան,
 Գայլուն ետեւէն պաղ պաղ նայեցաւ,
 Ասաց ինքնիրեն. «Իրաւ է իրաւ,
 Գայլը կըփոխէ եղեր գոյնն ու բուրդ,
 Բայց ոչ եւ իւր հին ու չար սովորոյթ»:
 Ճըշգրիտ օրինակ այն չարագործաց
 Որ սւշ եւ կեղծեօք են մեղքէ քաշուած.
 Առիթն որ ատենն, զըղջումը թողած՝
 Կըվազեն մեղքին զերդ շուն ի փըսխած: —

Մինչ զայս գըրէի

Մէկն ասաց ինծի.

«Հապա նըման չեն այդ գայլուն եւ այն մարդիկ անխըղձմըտանք
 Որ մինչ մարմնով կուգան իժամ, մըտքերն են մեղք եւ ըղբաղանք.
 Չեն ըսպասեր որ լըմընայ ժամերգութիւն կամ պատարագ,
 Կենն կերթան արտօրալով՝ որ չըփախչին իրենց ոչխարք»: